

**Foretræde for Folketingets Sundhedsudvalg 14. september 2007 kl. 13.45.
Carsten Eilertsen – Parkvej 10, 8. th. – 4700 Næstved**

KRÆFTBEHANDLING KRÆVER HANDLING

Tak fordi jeg har fået foretræde for sundhedsudvalget.

Mit udgangspunkt i Jens' sag beviser hvor mange gange man er i direkte kontakt med døden, når man rammes af en livstruende kræftsygdom i Danmark:

1. Den praktiserende læges fejlmedicinering
2. Lang ventetid på en banal kikkertundersøgelse
3. Når Rigshospitalet sidder en henvendelse overhørig fra Næstved Sygehus om hasteoperation. Misbruger den såkaldte behandlingsgarantis tekst om forundersøgelse.
4. Når Rigshospitalet undlader at rapportere tilbage indenfor 8 dage at de ikke kan operere indenfor fristen.
5. Når Rigshospitalet heller ikke lever op til behandlingsgarantien når det gælder kemo- og strålebehandling.
6. Når Rigshospitalet bryder love og regler og nægter at kontakte Sundhedsstyrelsen når de ikke har det nødvendige beredskab klar til operation. Og senere i forløbet nægter at finde et sted til en hastescanning selvom de selv udtrykker behov for en sådan scanning.
7. Når Sundhedsstyrelsen undlader at leve op til deres ansvar og påse at den såkaldte behandlingsgaranti overholdes.
8. Når Sundhedsstyrelsen søger at bortforklare deres ansvar ved at hævde at ventetidsoplysninger er troværdige.
9. Når Storstrøms Amt (nu Region Sjælland) ikke havde sørget for alternativer til henvisning til Rigshospitalet når Rigshospitalet og andre danske hospitaler ikke kunne overholde den såkaldte behandlingsgaranti og i forh. til deres øvrige aftaler.
10. Når Region Sjælland ikke holder øje med om deres aftale med f.eks. Rigshospitalet overholdes mht frister i den såkaldte behandlingsgaranti.
11. Når Sundhedsministeren bruger 3 måneder på min henvendelse af 25. juli 2006. At han først giver amter og HS en opsang i slutningen af oktober 2006. Sagen bliver først interessant for ham når den dårlige kræftbehandling udstilles i Politiken den 20. november 2006.
12. Når Sundhedsministeren påstår at han først blev opmærksom på problemet med overholdelse af den såkaldte behandlingsgaranti ved min henvendelse. Kan det passe?
13. Når Sundhedsudvalget ikke kan finde ud af at stille de rigtige krav til den minister, som er den øverst ansvarlige for kræftbehandlingen i Danmark.

Jeg stiller i min fremlæggelse nogle spørgsmål. Jeg er informeret om at jeg ikke kan stille spørgsmål til udvalget, så jeg forventer ikke svar her og nu. Men mange spørgsmål trænger sig på.

Siden december måned 2006 har det i hvert fald stået mig klart at den såkaldte behandlingsgaranti slet ikke er en garanti og at cirkulærer og regler ikke hjælper kræftpatienter til en hurtig behandling. Tvært imod dækker man sig visse steder ind under at der godt må gå f.eks. 14 dage – ja helt skal gå 14 dage f.eks. til forundersøgelse. Alt sammen indrømmet af sundhedsministeren i vores korrespondance. Min konklusion på kræftområder er, at når ansvar deles ender det ofte med at ingen har det. Kræftbehandlingssystemet er et alt for godt eksempel på netop det. Sundhedsudvalget må vel så formodes også at have denne viden. Derfor er det slut med at tale om behandlingsgaranti.

Som udvalgsmedlem er det godt at reagere når svigt i sundhedssystemet påvises. Men hvor ligger ansvaret? Det er ikke nok at reagere. I skal også kunne agere.

En svaghed i hele klagesystemet vil jeg påpege: Det er ganske behændigt at udvide Patientforsikringens aktionsfelt til at omfatte Sundhedsstyrelsen, som jeg i hvert fald i det seneste år har konstateret ikke bliver draget til ansvar for ret meget. Der foregår en del selvsving, forstået på den måde, at de har store "programmer" med meget lidt indhold. Hvad værre er, at Regionerne (tidligere amterne) ikke er omfattet. Det er ikke godt da sundhedsministeren nu skubber det største ansvar over på Regionerne.

Man skal være meget "tonedøv", hvis man ikke stadig hører og ser svigt i kræftbehandlingen. Selv kender jeg flere tilfælde blandt venner og bekendte, som dagligt svigtes af sundhedssystemet.

Jeg vil ikke undlade at nævne, at det forekommer mig fuldstændig chokerende, at man som patient (påstående) skal møde så mange inkompetente og modarbejdende mennesker, som giver mig det indtryk at de hellere vil modarbejde patienterne end hjælpe dem og dermed være med til at forbedre sundhedssystemet. Og det gælder lige fra sundhedsministeren, Sundhedsstyrelsen, Rigshospitalet, flere andre sygehuse, den administrative del af Region Sjælland.

Min anbefaling er: I skal sørge for at der bliver opstillet helt konkrete krav til hvad man kan forvente sig og kræve af sundhedssystemet. Hvis I ikke magter opgaven og hvis sundhedsministeren ikke magter opgaven, ser jeg ingen anden mulighed end at finde nogen som kan magte den. Og hvis det er et spørgsmål om bevillinger altså penge – så skal de findes. Hvis ikke: så sig det, hvis I tør. Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på at Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti har ansvaret i mine øjne. I sidder på magten, men sidder i også på hænderne, som så mange andre, der ikke foretager sig noget?

Det hjælper ikke at slå ud med armene i afmagt, som jeg har oplevet det nu adskillige gange af både formanden og menige medlemmer her i udvalget. Der skal åbenlyst skrappe midler til. I skal pålægge sundhedsministeren at finde en løsning straks. Akutbehandling indgår nu i Venstres partiprogram, senest proklameret af selve statsministeren. Men det er ikke godt nok at der skal gå år endnu. Selv har jeg haft min viden om kræftbehandlingssystemet siden juli 2006, da Jens blev ramt af kræft og stort set hele systemet svigtede. Men helt ærligt: det kan da ikke være ny viden for jer, som sidder med det ansvarsområde. Da Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti sidder på magten, påhviler ansvaret jer.

Sundhedsministeren har overfor mig i sommer luftet nogle gode takter, som han har som ambition for fremtidens kræftbehandling. Tag ham på ordet og hjælp ham til at handle hurtigt. Jeg hører planer om både 2007 og 2008 men det er ikke godt nok især på baggrund af at problemet har været kendt længe – alt for længe uden der er sket noget banebrydende.

Hvis I ikke handler/agerer omgående skal I bare vide at vi er mange som har set hvad Kræftens Bekæmpelse har meldt ud – ganske uimodsagt: at der hver dag dør en kræftpatient pga den dårlige behandling af denne patientgruppe.

Og for at sætte sagen på spidsen, kan jeg regne ud, at I den nuværende regerings levetid bliver det ca. 2.000 medborgere og for hvert yderligere år, der går, kommer der yderligere ca. 365 flere menneskeliv til. I hvilke andre situationer ville man (I) acceptere dette store antal døde medmennesker?

Kan I leve med det? Der er i hvert fald nogle fremtidige patienter, som vil takke jer. Men kun hvis I handler.

Jeg skrev til statsministeren den 26. august i år og spurgte om han vil tage ansvar i kræftbehandlingen. Han har ikke svaret endnu, så måske I får hjælp derfra. Og jeg håber ikke vi endnu engang skal underholdes med sundhedsministeriets endeløse omtale af hvor mange flere behandlinger m.v. der foretages nu end før og hvor mange flere midler der bruges. Når alt kommer til alt generer regeringen sig ikke for at omtale ganske almindelige nødvendige budgetudgifter som værende nye penge. Det er jo bare ikke godt nok.

Og pengene, hvis det kræver nye midler, har finansministeren jo rigeligt. Han har tidligere ganske overlegent proklameret, at han såmænd inden længe har råd til at købe hele verden. Jeg vil dog anbefale ham at bruge vores skattepenge bedre – på sundhed. Der er ikke meget ved at være rig – og død.

Hvis vi antager at der hver dag skete et trafikuheld og sundhedsvæsenet ikke lige kunne finde ud at redde personen, men lod ham ligge i vejkanten og dø – hvor længe ville I finde jer i det? Ville sundhedsministeren synes at det var i orden? Der dør faktisk hvert år flere pga den dårlige kræftbehandling i Danmark end der dør i trafikken. Og det udover alle uundgåelige kræftdødsfald.

Er årsagen til slendrianen at vi her taler om en gruppe mennesker, som er glade for hjælp også når den kommer for sent. I forvejen er de ramt hårdt både fysisk og psykisk og sjældent har overskud til at gøre oprør. Er en anden årsag at de såkaldte ventetidslister fra diverse sygehuse ikke er det papir værd de er skrevet på? Der er ikke 2 kræftpatienter med identisk forløb, så hvor let tror I at det er at lave en ventetidsoversigt. Jeg har før anbefalet at en NGO (og jeg mener helt regeringsuafhængig) bliver sat til at gennemgå diverse ventetider for at finde ind til sandheden om ventetider. Hvad er jeres holdning til det?

Skulle der nu sidde en enkelt privatklinikentusiast, så kan jeg oplyse at i vores tilfælde hvor vi kontaktede Hamlet, hørte vi aldrig fra dem. Men har senere erfaret at det var for svær en opgave for dem.

Jeg er klar over at opgaven er stor. At det tager tid at vende en supertanker i fart. Men i mine øjne er det snarere en supertanker, som tager vand ind. Jeg har med interesse fulgt debatten om kræftbehandlingen og kan se at der er mange skær i søen – lige fra arrogante læger, et system styret af økonomi, styrelser og regioner, som tror på ventelister. Men der er ingen tid at spille.

Jeg vil ikke undlade at rose de meget kompetente læger, specialister og kemo- og strålepersonale, vi har mødt på vores vej gennem systemet. Vi kan kun rose dem som udfører selve det helbredende arbejde, når man først er fremme ved målstregen. Men vejen derhen er belagt med torne, torne som alt for mange ”stikker” sig på og dør af.

For hver dag der går, vil jeg overveje at anklage jer for agtsomt manddrab – ikke uagtsomt, for det kræver at man er uvidende om de faktiske forhold. Og det er I ikke.

Så jeg overlader alle kræftpatienters fremtid i jeres og sundhedsministerens hænder. I vil blive målt på jeres handlinger – ikke jeres store ord.

Jeg gentager at jeg er blevet oplyst, at jeg ikke kan stille jer spørgsmål, så derfor venter jeg ikke svar. Men vil også meget hellere se handling.

Jeg er altid til rådighed for uddybning og hjælp.